

Bespreking: Guus van der Veer

Niek van Oijen: 'Als alle maskers zijn verdwenen' Over leven en overleven. Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer, 2015. ISBN 9789048438402. Zie ook: www.freemusketeers.nl (Botkanker/ Burn-out/ED)

Soort boek/ziekte/stijl:

Dit boek van 369 bladzijden is een autobiografie, waarin een goede twintig bladzijden gewijd zijn aan de periode waarin de schrijver behandeld werd voor bot kanker en ruim dertig bladzijden gaan over de periode waarin hij leed aan een burn-out.

Over de schrijver:

Niek van Oijen is geboren in 1964 en woont in Geldrop. Na een carrière in internationale management posities is hij nu werkzaam als zelfstandig interim- manager en personal coach.

Korte beschrijving:

'Als alle maskers zijn verdwenen' is een verslag van een bewogen leven. De periode waarin de schrijver met succes behandeld werd voor botkanker is op een heel nuchtere toon beschreven en bestaat voor een groot deel uit dagboek aantekeningen uit het betreffende tijdvak. De beschrijving van de burn-out, volgens de schrijver het gevolg van een uit zijn jeugd stammende sociale fobie, is van recenter datum en bevat hoofdstukken waarin de schrijver zijn leven evalueert en besluit het anders te gaan doen; met titels als 'De man met de hamer', 'De maskerade verheven tot kunst', 'Stoppen of doorgaan' en 'Haptonomie, de de 'w' van wazig of werkelijk?', 'De nieuwe weg vooruit'.

Citaten:

Blz. 244: "Geen spierblessure. Geen aanstellerij. Ik had een primaire bottumor in mijn bovenarm, een kubus van drie-bij-drie-bij-drie centimeter. Oftewel, het merendeel van het bot van mijn bovenarm was een tumor. Als ik al niet rustig was op dat moment, werd die rust alleen nog maar dieper. Een berusting. En heel vreemd en ontzettend stom, maar ook een opluchting. Ik had het niet verzonnen, ik had niet gedaan alsof er iets was terwijl het wel meeviel. Nee, dit was echt serieus."

Blz. 305: "Zouden ze mij wel aardig en interessant vinden, is dan de vraag die je jezelf hierbij stelt. Een sociale fobie gaat echt héél veel verder hierin, ook al heb je hierin gradaties. Als ik op bezoek ging bij familie, vrienden of kennissen, mensen die mij heel goed kenden en altijd aangaven dat ze mij waardeerden, stond ik doodsangsten uit. Als het een afspraak betrof die allang vooruit gepland was, was ik vooraf dagenlang bezig om mezelf op allerlei mogelijke gesprekken voor te bereiden. Uit pure angst dat ik misschien niet voldoende gespreksstof had, of niet interessant genoeg was en het voor anderen niet de moeite waard was om met me te praten."

Blz. 317: "De combinatie van de rationele elementen in de cognitieve gedragstherapie en het gevoelsmatige van haptonomie bleken elkaar perfect aan te vullen. Alhoewel ik moet bekennen dat het voor mij meestal drie stappen vooruit en twee weer terug was."